

Exercițiu de reglare a indiferenței mele

Nu știu cât de adevărată este zicala că " **opusul iubirii nu este ura ci indiferența**" dar un sâmbure de adevăr există.

Una dintre cele mai mari probleme ale noastre este lipsa de implicare, indiferența pe care o arătăm față de tot ceea ce se întâmplă în jurul nostru.

N-am fost educați în spirit civic, n-am fost educați să privim mai mult decât propriile nevoi și obligații.

Situația în lume este tragică pentru că cei mai mulți oameni se mulțumesc doar să nu facă rău dar **nu sunt capabili, efectiv, să facă ceva bine.**

Iar cei răi chiar se implică.

Din 10 persoane 2 aruncă gunoaie pe jos ,7 se mulțumesc că ei nu aruncă iar 1 le ridică și atunci per total **partea negativă este mai puternică** deși numeric este mult în inferioritate.

Doar pentru că nu faci nimic rău nu înseamnă că ești un om bun.

Care este diferența pentru ,mediu ,între hârtia pe care o ai în mână si vrei s-o arunci la gunoi și o altă hârtie pe care o întâlnești pe jos, dar pe care n-ai aruncat-o tu, și pentru care nu simți niciun sentiment s-o ridici de jos. că na n-ai aruncat-o tu deci nu e vina ta că este acolo și nici treaba ta s-o iei ?

Data viitoare când întâlniți o hârtie pe jos ,
imaginați-vă că este a voastră și aruncați-o la gunoi.

Acum asta a fost o introducere.

Să revenim la reglarea indiferenței mele.

Această indiferență dezvoltată dintr-o educație de
impasibilitate primită de-alungul vieții.

Mă mulțumesc să nu fac rău dar n-am nicio
inițiativă de a face bine. Sunt ok cu mine. Sunt un om
bun.

În majoritatea situațiilor totuși intuiția și
conștiința mea îmi spune ce trebuie să fac, adică în
primele secunde când vezi ceva care-ți necesită ajutorul
simți nevoia să-l acorzi dar dacă nu faci nimic imediat
apoi apar scuzele pentru a trece mai departe indiferent.

Vezi un om care are nevoie de ajutor și **primul
impuls este să-l ajuți** dar apoi neascultându-ți
instinctul găsești 100 de motive să nu te implici : lasă
că se descurcă și singur, îl ajută altcineva, eu oricum
mă grăbesc, nu cred că are nevoie, de ce să mă bag eu
etc.

Intâmplarea prin care eu am fost scos din zona mea
frumoasă de neimplicare a avut loc acum câteva săptămâni
când am ajuns dis de dimineață la salon.

La câteva minute după mine apare colega mea Andreea
care începe să povestească, vădit impresionată și
afectată , de o pisicuță care a fost călcată de o mașină
chiar pe mijlocul străzii în zona din fața salonului.

Un lucru de admirat la Andreea este că ea a
observat acest lucru și chiar a simțit nevoia să facem
ceva , că este de datoria noastră să ne implicăm în
luarea animalului din stradă.

Eu dacă o vedeam probabil că treceam nepăsător. Adică de ce ar fi treaba mea o pisică moartă în mijlocul străzii. N-am călcat-o eu deci nu e treaba mea ce se întâmplă cu ea mai departe. Logic nu.

E treaba s-a nasolit din clipa în care Andreea a zis că trebuie să facem ceva, s-o luăm de acolo ca să nu fie călcată și de alte mașini și făcută zob, și că eu ar trebui să fac asta pentru că sunt bărbat .

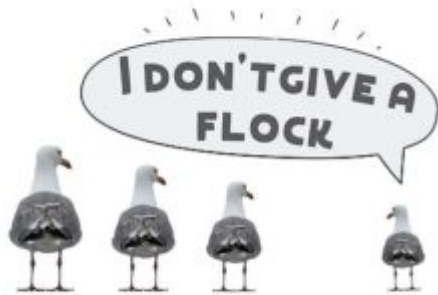
E acum dintr-o **problemă care nu era a mea**, deci puteam să stau liniștit și indiferent, a devenit personală pentru că eu cică ar fi cazul să fac ceva.

Normal că primele gânduri la auzul unei asemenea lucru au fost negative și oribile . Scuză mea este ,cum spune și profesorul Constantin Dulcan, că **majoritatea gândurilor nu sunt ale noastre** și că nu se știe de unde vin exact.

Noi nu gândim ci suntem gândiți.

Iar în cărțile creștine chiar ți se precizează că gândurile de multe ori îți sunt transmise de entități malefice pentru a te duce pe drumul cel rău.

Deci am scuză pentru toate aceste gânduri care mi-au venit : mă piș pe ea de pisică moartă, nu e responsabilitatea mea, ce treabă am eu cu pisica moartă din mijlocul străzii, s-o ia ăia de peste drum de la rompetrol că sunt 10 bărbați care stau degeaba, e un drum cu 2 benzi și șină de tramvai nici n-am cum s-o iau că mă calcă cineva, da de ce trebuie să mă duc eu când există rebu și adp, în ce iau eu pisica aia, să presupunem c-o iau după aia ce fac cu ea unde o duc că n-am unde s-o duc, dă-o în morții ei de pisică că e moartă și mie nici măcar nu-mi plac pisicile nici măcar alea vi, probabil că deja au storcit-o încă 7 mașini și 2 tramvaie deci n-are niciun sens să mă duc, bă da altcineva nu se găsea să se ducă s-o ridice, acumă trebuie să strâng eu toate mortăciunile din oraș nici măcar nu e în dreptul salonului, cred c-a luat-o altcineva, cine e tâmpit să se ducă să ridice o pisică moartă din mijlocul drumului.

Apoi gânduri mai pozitive de la entități bune : du-te mă și ridic-o tu ce mare lucru ia un prosop și gata o învelești acolo și o arunci pe marginea drumului, dacă nu te duci tu n-are cine s-o ia că doar ști în ce țară trăiești că toți au mentalitatea ta de căcăt să nu facă nimic dacă nu e vina lor și nici atunci măcar. hai mă nu fi fătălău când o să trebuiască să-ți îngropi rudele cum o să fie , e un exercițiu bun pentru viitor, fie-ți milă de un biet animal și nu-l lăsa să fie storcit de toate mașinile și dul la un loc cu verdeață, nu înțeleg de ce o lungești că tot te duci până la urmă, hai măcar până acolo să vedem dacă n-a luat-o altcineva sau n-au făcut-o bucățele.

Toate astea au durat o secundă.

Am luat un prosop de la masaj mai vechi și obosit și am ieșit afară.

Săraca pisică era tot acolo în mijlocul drumului, fiind abia lovită de o mașină, și arăta încă ok.

M-am apropiat de ea și mi s-a făcut milă. Nici măcar nu era o pisică bătrână și bolnavă ci aducea mai mult cu un puiț.

Nici nu știam cum s-o apuc pentru că **nu mai făcusem asta niciodată** dar până la urmă am învelit-o în prosopul meu mare și roșu și am luat-o în brațe.

Abia atunci am realizat că eram efectiv în mijlocul drumului și treceau mașini din ambele sensuri care încercau din răspuțeri să mă evite.

Era o zonă de verdeață cu copaci chiar lângă

benzinărie și am așezat-o sub un copac mai mare și frumos. Mi-a părut rău pentru ea și i-am spus câteva cuvinte.

Am așezat-o ușor ,de parcă îmi era frică să nu mai pățească ceva, și mi-am luat la revedere de la ea.

Imediat m-a cuprins un sentiment de bine . Chiar simțeam c-am făcut o faptă bună pentru acea creatură că n-am lasat-o să-i fie trupul sfâșiat în mi de bucăți.

M-am întors în salon cu o atitudine de super erou care tocmai salvase planeta.

Fetele încă vorbeau despre săraca pisicuță iar eu mă simțeam excelent cu imaginea de bărbat puternic , un fel de gropar fără sentimente sau un om pentru care **nicio misiune nu era prea dificilă.**

Tot felul de gânduri autolingușitoare mi-au trecut prin cap după ce dusesem la bun sfârșit această misiune incomodă și eram privit cu admirație : da am făcut ceea ce orice om trebuie să facă , eu și spiritul meu civic când vedem un animal mort pe stradă simțim nevoia să intervenim, era și normal să fac asta dacă nu eu atunci cine, doamne ce tare sunt eu cum ridic pisici moarte din mijlocul străzii, eu când văd un animal mort pe stradă mă cuprinde așa un sentiment de " trebuie să fac ceva", da Vlade tu ești cel mai bun om de pe planetă ce faci tu nu face nimeni, etc .

Acuma mă gândeam : *Oare când o să văd din nou un animal mort pe stradă o să simt nevoia să fac ceva sau nici măcar n-o să-l bag în seamă ?*

Partea tristă și dureroasă este că inițial, de multe ori, îți vine sentimentul așa de "**trebuie să ajut**" după care găsești 1000 de motive să nu și nici măcar să anunți pe cineva care ar putea s-o facă .

Adică dacă vezi un om căzut pe stradă, nu contează unde, de cele mai multe ori zici că e un bețiv, un drogat sau cine știe ce, după care îți bagi câteva scuze că nu-i treaba ta că nici măcar nu ști cum să-l ajuți, lasă că se opresc și alții, eu mă grăbesc, n-are nimic grav se ridică el și oricum pare băut, etc.

Dar îți trece prin cap ideea să suni la 112 să chemi pe cineva care se pricepe ? Adică să arăți că-ți pasă puțin ? Să te implici acolo cât să ieși din zona de indiferență și lipsă de implicare cu care am fost

crescuți .

Dacă vrem să facem lumea un loc mai bun **nu e suficient să ne mulțumim cu faptul că noi nu facem rău** ci să trecem la nivelul următor.

Să facem mai mult decât este strict responsabilitatea noastră, să facem noi primul pas al schimbării în bine.

Să dăm un exemplu copiilor noștri și poate ei vor face lucrurile acestea în mod natural.

Într-o societate în care omul ajunge din ce în ce mai izolat de ceilalți, unde fiecare umblă cu ochii în telefon și căștile în urechi, dacă noi nu facem ceva n-o s-o facă nimeni și **degradarea sufletului uman** și chiar a planetei o să se producă cu repeziciune.

Știu că e foarte greu să lupți cu propria educație și îndoctrinare dar nu imposibil.

Mă lupt în fiecare zi cu limitele mele, impuse de modul în care am fost crescut de această societate , și încerc să fac eu primul pas în bine.

Când simți că un om are nevoie de ajutor nu este nicio filosofie și nu-ți cade gura dacă doar întrebi : "**Pot să vă ajut ?**".

Când vezi o bucată de hârtie la picioare tale s-o ridici fără să te gândești că n-ai aruncat-o tu.

Când vezi un om pe jos să treci peste idea de aurodac, bețiv, drogat și să verifici dacă e ok sau să anunți pe cineva care este competent să facă acest lucru.

Când în jurul tău se întâmplă ceva anormal și greșit să nu stai nemuritor și rece.

Noi ne-am învățat cu răul. cu prostia , cu mizeria și cu nepăsarea.

Când mă sui într-un autobuz și acolo există un grup de tineri mănâncă semințe și le scuipă pe jos cine credeți că observă această anomalie, acest lucru greșit care pentru noi a devenit ceva normal și îl privim fără niciun sentiment ?

Singurele persoane care încă nu sunt virusate cu

boala indiferenței.

Copiii mei imediat îmi atrag atenția : – De ce fac oamenii ăia așa ceva în mașină că nu e normal ?

”- Poate pentru voi că sunteți mici și puri și încă faceți diferența între bine și rău dar pentru noi ăștia mari nu mai înseamnă nimic. Noi suntem spălați pe creier. Suntem ca un prizonier care a stat câțiva ani într-un lagăr și orice om care moare lângă el nu-l mai impresionează cu nimic. Noi nu suntem un exemplu pozitiv. Noi o să vă transformăm și pe voi în aceeași oameni defecti pentru care propria persoană este singurul lucru care contează.

Băieți faceți întotdeauna ceea ce simțiți că trebuie făcut, spuneți ceea ce vă deranjează și nu rămâneți indiferenți la ce se întâmplă în jurul vostru.

Voi o să faceți lumea un loc mai bun ”

Totul o să fie bine.

Gânduri bune.